

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **V. B.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 5, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-150539-5/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Jihomoravský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 6. 2014, č. j. OAM-14273-11/DP-2014. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o

prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu udělenému za účelem podnikání, neboť v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání v pokračování řízení.

2. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě, naposledy s platností od 12. 4. 2012 do 11. 4. 2014. Dne 28. 3. podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, podle ust. § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. K žádosti žalobce nepředložil všechny zákonem požadované doklady přes výzvu učiněnou správním orgánem. V rámci odvolacího řízení pak žalovaný dovodil, že přestože žalobce po vydání prvostupňového správního rozhodnutí předložil doklady vztahující se k podané žádosti, nelze k nim již s ohledem na zásadu koncentrace řízení přihlídnout.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítal, že v průběhu roku 2014 a 2016 předložil správnímu orgánu chybějící doklady. Žalovaný však tuto skutečnost žádným způsobem nezohlednil. Žalovaný měl přitom povinnost rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání rozhodnutí odvolacího orgánu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79). Poté, co prvostupňový správní orgán přerušil řízení, v řízení pokračoval (sdělením ze dne 9. 6. 2016), ovšem již dne 30. 6. 2014 bylo vydáno usnesení o zastavení řízení. Tím došlo k porušení ust. § 4 odst. 4 správního řádu, neboť žalobci nebylo umožněno uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. V této souvislosti žalobce odkázal na rozdílný postup žalovaného v rámci rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014, č. j. MV-34024-3/SO/sen-2012.

III. Vyjádření žalované

5. S ohledem na shodnost námitek odvolacích a žalobních žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedla k poukazu žalobce na rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2014, č. j. MV-34024-3/SO/sen-2012, že každý případ podléhá individuálnímu posouzení, přičemž jednotlivé tříčlenné senáty Komise jsou nezávislé a rozhodují většinou hlasů.

IV. Doplnující procesní podání žalobce

6. V rámci prvního doplnujícího podání ze dne 28. 7. 2017 žalobce uplatňoval tvrzení související s jeho návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě (kterému bylo vyhověno usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 141/2017 – 26). V dalším doplnujícím procesním podání ze dne 4. 8. 2017 žalobce uvedl, že organizační a personální zajištění rozhodovací činnosti žalované nemůže mít vliv na dodržování základních zásad správního řízení, mezi něž spadá zásada legitimního očekávání, která byla napadeným rozhodnutím porušena. V dalším doplnujícím procesním podání ze dne 8. 8. 2018 žalobce poukázal na skutečnost, že v České republice i nadále provozuje podnikatelskou činnost, řádně plní veškeré zákonné povinnosti, hradí předepsané daně a odvody. K těmto tvrzením žalobce předložil dokladující listiny. Žalobce uvedl, že v České republice žije řádným životem, přičemž na jeho příjmech jsou závislí další členové jeho rodiny.

V. Průběh jednání před krajským soudem

7. V rámci nařízeného jednání před Krajským soudem v Brně dne 27. 6. 2019 setrvali zástupci účastníků řízení na svých dosavadních procesních stanoviscích. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz rozhodnutím žalované ze dne 6. 6. 2014, č. j. MV-34024-3/SO/sen-2012, jehož hodnocení je uvedeno v další části odůvodnění tohoto rozsudku. Soud zamítl návrh na provádění dalších důkazů vznesených žalobcem, dokladujících jeho osobní a majetkové poměry, a to s ohledem na jejich nadbytečnost.

VI. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jde o žalobu přípustnou (viz § 65, 68, 70 a 72 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění účinném pro projednávanou věc – dále jen „s.ř.s.“).
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu byly zjištěny pro věc následující rozhodné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 12. 4. 2012 do 11. 4. 2014. Dne 28. 3. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti citovaného povolení, a to za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. K žádosti doložil kopii cestovního dokladu, výpis z živnostenského rejstříku, kopii povolení k pobytu a plnou moc k zastupování v daném řízení pro O. B. Jelikož k žádosti nebyly předloženy zákonem požadované doklady – doklad o zajištění ubytování, doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob, potvrzení finančního úřadu, že nemá vymahatelné nedoplatky, vč. penále, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, vč. penále, doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení pojistného na cestovním zdravotním pojištění, vyzval prvostupňový správní orgán žalobce výzvou ze dne 3. 4. 2014, č. j. OAM-14273-4/DP-2014 k předložení takových dokladů, v jejímž rámci byl žalobce podrobně (v rozsahu 6 stran) seznámen se skutečnostmi, které doklady k žádosti požadované zákonem nebyly předloženy a které je tedy třeba k výzvě doložit. Žalobci byla k doložení náležitostí žádosti poskytnuta lhůta 30 dnů ode dne doručení výzvy a bylo mu dáno poučení, že pro případ, že by chybějící náležitosti v dané lhůtě neodstranil, bude řízení o jeho žádosti zastaveno postupem podle ust. § 63 odst. 1 písm. c) správního řádu (toto poučení bylo v rámci výzvy zvýrazněno). Ve stejný den, jako byla vydána výzva k odstranění vad žádosti, vydal prvostupňový správní orgán též usnesení, kterým žalobci určil lhůtu 30 dnů k odstranění vad žádosti a v řízení postupem ve smyslu ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil (č. j. uvedeného usnesení: OAM-14273-5/DP-2014). Obě citované listiny byly zástupkyní žalobce doručeny dne 11. 4. 2014. Dne 7. 5. 2014 byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena žádost žalobce o prodloužení lhůty k doložení požadovaných listin, přičemž žalobce žádal o prodloužení lhůty k předložení o 20 dnů s odůvodněním, že obstarání, zkompletování a doručení požadovaných listin je spojeno s časovou lhůtou delší, než jak byla stanovena citovaným usnesením. Dne 12. 5. 2014 prvostupňový správní orgán usnesením č. j. OAM-14273-9/DP-2014 předmětné správní řízení přerušil postupem podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu do doby doložení chybějících náležitostí žádosti

maximálně na 20 dnů od doručení usnesení. K doručení tohoto rozhodnutí došlo dne 16. 5. 2014. Stanovená lhůta uplynula marně dnem 5. 6. 2014, dne 9. 6. 2014 prvostupňový správní orgán vyhotovil vyrozumění o pokračování v řízení (č. j. OAM-14273-10/DP-2014), přičemž žalobce informoval, že ode dne 6. 6. 2014 pokračuje v řízení ve věci podané žádosti, které bylo přerušeno posledně citovaným usnesením prvostupňového správního orgánu. Tato listina byla zástupkyni žalobce doručena dne 13. 6. 2014. Dne 30. 6. 2014 (po více než dvou týdnech od doručení vyrozumění o pokračování v řízení) bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce postupem ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Do doby vydání prvostupňového správního rozhodnutí žalobce na výzvu k doložení zákonných náležitostí nereagoval. Odvolací řízení bylo zahájeno podáním blanketního odvolání, přičemž v rámci odvolacího řízení žalobce postupně v letech 2014 a 2016 předkládal listiny, k jejichž doložení byl původní výzvou vyzván.

11. Mezi účastníky řízení je sporné, zda správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud za uvedeného skutkového stavu rozhodly o zastavení řízení postupem ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
12. Žalobce uplatnil v rámci žalobního návrhu námitku, že výzvou požadované náležitosti žádosti doložil, a to v rámci odvolacího řízení, přičemž žalovaný měl o podané žádosti meritorně rozhodnout. Měl rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání rozhodnutí odvolacího orgánu. Žalobce dále namítal, že sdělení o pokračování v řízení bylo žalobci doručeno dne 13. 6. 2014, přičemž již 30. 6. 2014 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí o zastavení řízení. Tímto postupem došlo podle žalobce k porušení ust. § 4 odst. 4 správního řádu, neboť mu nebylo umožněno uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. Žalobce dále ještě učinil odkaz na rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, vydané pod č. j. MV-34024-3/SO-sen-2012 s tím, že v řízení, jenž bylo zakončeno uvedeným rozhodnutím, bylo postupováno jiným způsobem, než v případě žalobce. K této žalobní námitce uvádí soud následující.
13. Žalovaný nepřihlédl k nově předloženým listinám s poukazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno činit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
14. K tomuto ustanovení obecně krajský soud uvádí, že na jeho základě má dojít ke zrychlení správního řízení a zabránění jeho průtahům, jinými slovy má dojít k zefektivnění správního řízení. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy i v řízení o předmětné žádosti žalobce. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu prvního stupně patřičnou součinnost. Toto pochybení pak nemůže být zhojeno cestou uvedených nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání. V řízeních o žádosti je proto zásada koncentrace řízení zcela namístě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 15, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34, ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018 – 34, ze dne 22. 11. 2018,

č. j. 7 Azs 371/2018 – 29 a usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. II.ÚS 367/19).

15. Zásada koncentrace řízení není neomezená, v určitých řízeních může být prolomena dalšími zásadami ve smyslu správního řádu. Takové prolomení je typické např. v řízení o přestupcích a správních deliktech s ohledem na ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť ustálená judikatura v těchto případech zastává názor, že jde o řízení, v němž obviněný z přestupku čelí trestnímu obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Principy správního řízení je pak nutné konfrontovat s principy vztahujícími se k trestnímu řízení. Koncentrační zásada se neuplatní obecně taktéž v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48).
16. Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se však v nyní projednávané věci nemůže uplatnit. V předmětném řízení bylo rozhodováno o žádosti žalobce a správní řízení tedy nebylo zahajováno z moci úřední. V řízení rovněž nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání, nýbrž o tom, zda bude žalobci prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání či nikoliv. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě. K uplatňování této zásady běžně dochází taktéž v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se v těchto případech žádné výjimky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 – 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 – 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 – 36 či ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 – 48).
17. K žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu musí žadatel připojit všechny náležitosti podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 2 a ust. § 46 odst. 7 s odkazem na ust. § 31 odst. 1 písm. a) a d) zákona o pobytu cizinců. Uvedené doklady jsou nezbytnou náležitostí žádosti o vydání prodloužení k dlouhodobému pobytu.
18. V rámci doplnění odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí (odvolání bylo podáno v tzv. blanketní formě) žalobce namítal, že měl-li správní orgán zato, že žádost vykazuje určité vady, měl sám přistoupit ke zjištění chybějících skutečností a obstarání potřebných podkladů a teprve poté měl posoudit, zda existuje v dané věci i nadále překážka bránící v pokračování v řízení. V procesních podáních, k nimž žalobce připojil listinné důkazy v rámci odvolacího řízení, uváděl, že správní orgán by měl vždy rozhodovat podle stavu věci k vydání rozhodnutí, neuvedl však žádné důvody (a to ani v žalobě), které by mu bránily zákonem požadované doklady k žádosti včas správnímu orgánu doložit. Správním orgánem prvního stupně byl žalobce prostřednictvím výzvy upozorněn na skutečnost, že žádost trpí podstatnými vadami. Současně byl vyzván, aby zákonem předepsané náležitosti doplnil ve stanovené lhůtě. Jednalo se přitom o větší množství podkladů, které bylo třeba doplnit. Žalobce byl řádně a podrobně poučen, že v případě, kdy ve lhůtě požadované doklady nepředloží, budou tyto vady žádosti spočívající v chybějících náležitostech důvodem pro zastavení řízení. Správní orgán prvního stupně nejen odkázal na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale rovněž srozumitelně a jasně poučil žalobce o tom, jaké náležitosti musí požadované doklady splňovat. Lze rovněž poukázat na skutečnost, že správní orgán prvního stupně následně plně vyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení v jím požadované lhůtě za účelem doložení zákonných náležitostí žádosti. Správní orgán prvního stupně žalobci poskytl dostatek času k zajištění všech vyžadovaných dokladů. Žalobce však na výzvu prvostupňového

správního orgánu k doplnění žádosti nereagoval, a to ani v dodatečně stanovené lhůtě a ani následně poté, co mu dne 13. 6. 2014 bylo doručeno vyrozumění o pokračování v řízení, neboť toto řízení bylo přerušeno pouze do 5. 6. 2014. Některé z požadovaných dokladů žalobce předkládal až v průběhu roku 2016. Skutečnost, že žalobce nepředložil do doby vydání rozhodnutí o zastavení řízení požadované zákonné náležitosti, vedla k vydání rozhodnutí o zastavení řízení pro nesplnění výzvy. Správní orgán tak nemohl pro nečinnost žalobce meritorně rozhodnout. Uvedená situace nastala pouze v důsledku konání (či spíše nekonání) žalobce, a proto bylo namístě řízení podle citovaného ustanovení správního řádu zastavit.

19. Žalovaná proto nepochybila, pokud s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu k dodatečnému předložení dokladů nepřihlédla a s ohledem na zásadu koncentrace řízení hodnotila stav v době vydání prvostupňového rozhodnutí, kdy žalobce nedoložil veškeré požadované doklady. Neposkytl-li žalobce správnímu orgánu prvního stupně dostatečnou součinnost, což se následně pokoušel „dohnat“ až v řízení odvolacím, je jeho současná situace pouze důsledkem jeho vlastní nečinnosti, kterou nelze považovat za skutečnost bránící mu v doložení dokladů v řízení před správním orgánem prvního stupně. Argumentace žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79 je nepřipadná, neboť v citované věci Nejvyšší správní soud posuzoval skutkově a právně jiný případ (šlo o zastavení řízení ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu postupem podle ust. § 66 odst. 1 správního řádu pro skutečnost, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou).
20. Krajský soud podotýká, že každý cizinec, který chce pobývat na území ČR, má povinnost zajistit si k tomu právní titul. Žalobce však vlastní vinou zůstal v řízení o žádosti nečinný, co do včasného doložení všech požadovaných náležitostí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Aplikace zásady koncentrace řízení podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu v takovém případě není zbytečným formalismem.
21. V rámci nařízeného jednání soud k důkazu provedl žalobcem poukazované rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2014, č. j. MV-34024-3/SO-sen-2012, jímž bylo zrušeno předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti fyzické osoby odlišné od žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání postupem ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce poukazem na citované rozhodnutí žalované tvrdil, že žalovaná skutkově a právně obdobnou věc posuzovala v rámci citovaného rozhodnutí odlišně od rozhodnutí nyní soudem přezkoumávaného. Taková žalobní námitka není důvodná. Z rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2014 vyplývá, že žalovaná posuzovala odlišný skutkový stav od stavu zjištěného v nyní projednávané věci. V tamějším řízení žalovaná vytkla prvostupňovému správnímu orgánu, že pochybil, neboť nerozhodl o žádosti účastníka řízení o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů a dále vyslovila, že správní orgán prvního stupně zkrátil účastníka řízení na jeho procesních právech, neboť vyrozumění o pokračování v řízení a usnesení o zastavení řízení doručil žalobci v tentýž den. Z uvedeného je zřejmé, že skutkový stav, který posuzovala žalovaná v rámci žalobcem poukazovaného rozhodnutí, je odlišný od stavu soudem nyní zjištěného.
22. V rámci předmětné žaloby žalobce výslovně nebrojil proti napadenému rozhodnutí žalovaného s poukazem na nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce. Nicméně žalobce uváděl (a dokládal) skutečnosti mající vztah k jeho

osobnímu a rodinnému životu v rámci části žaloby týkající se návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě, tak i v rámci shora citovaných doplňujících procesních podání. Soud proto z opatrnosti (v rámci doplnění odvolání proti prvostupňovému správnímu orgánu žalobce v uvedeném směru argumentoval) a nad rámec nutného vypořádání v zákonné lhůtě uplatněných žalobních bodů doplňuje, že případné hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až o rozhodování ve věci samé, a to jen v případě, že je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 28 a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018 – 50). Proto také soud neprovedl žalobcem navržené důkazy vztahující se k této otázce.

VII. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené závěry krajského soudu lze uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu a jejímu postupu nelze ničeho vytknout. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad jejich rámec nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce v řízení úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. 6. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu